

Bemærkninger til foranstaaende Forslag til Rigsdagsbeslutning.

Den 24. Juni 1921 vedtog Folkeforbundsraadet at tilkende Finland Suveræniteten over Aalandsøerne og udtalte samtidig, at der maatte træffes Forholdsregler, dels vedrørende en Række nationale Garantier for Aalandsbefolkningen, dels angaaende Forbud mod Befæstningsanlæg paa Øgruppen og angaaende dennes Neutralisering.

Ved Skrivelse af 10. August 1921 indbød Generalsekretæren for Folkenes Forbund efter Raadets Paalæg den danske Regering til at lade sig repræsentere paa en Konference, der skulde undersøge Midlerne til at garantere Aalandsøernes Neutralisering og Ikke-Befæstning. Foruden Danmark blev Estland, Finland, Frankrig, Italien, Letland, Polen, Storbritannien, Sverige og Tyskland indbudt til at deltage i Konferencen.

I Betragtning af, at Danmark som Østersøstat er interesseret i Løsningen af dette Spørgsmaal, mente den danske Regering at burde modtage Indbydelsen til at lade sig repræsentere paa Konferencen. Paa Udenrigsministeriets Forestilling udnævnte Kongen den danske Gesandt i Paris, Kammerherre H. A. Bernhoff, og Chefen for Flaadens Stab, Kommandør H. L. E. Wenck, til Danmarks Delegerede paa Konferencen.

Konferencen, der aabnedes den 10. Oktober 1921 i Genève, valgte Danmarks 1ste Delegerede Kammerherre Bernhoff til Formand. Konferencens Forhandlinger førte til Enighed om en Traktat, der den 20. Oktober 1921 blev undertegnet af alle paa Konferencen repræsenterede Magters Delegerede.

Hvad Forbudet mod *Befæstningsanlæg* angaar, bestemmer Konventionen navnlig, at der ikke paa Aalandsøerne maa opretholdes eller anlægges noget land-, sø- eller luftmilitært Etablissement eller nogen anden Indretning, der tjener Krigsformaal, og at Øerne overhovedet ikke maa danne Basis for militære Operationer.

Disse Bestemmelser er en Udvidelse og nærmere Udformning af det allerede bestaaende Forbud mod Opretholdelse og Anlæg af Befæstninger m. m., der findes i den mellem England, Frankrig og Rusland den 30. Marts 1856 afsluttede Traktat.

Artikel 4 bestemmer, at ingen Magts land-, sø- eller luftmilitære Styrker maa komme ind paa Øernes Omraade eller opholde sig der. Fremstilling, Indførsel, Transit og Genudførsel af Vaaben og Krigsmateriel er udtrykkelig forbudt.

Fra de nævnte Regler er der under de i Konventionen nærmere angivne Betingelser fastsat visse Undtagelser, ligesom de i Konventionen indeholdte Forbud ikke skal være til Hinder for uskadelig Gennemsejling af Farvandene („*passage inoffensiv*“) i Overensstemmelse med gældende internationale Regler og Sædvaner.

Reglerne om Øernes *Neutralisering* indeholdes navnlig i Artikel 6, der bestemmer, at Øgruppen i Krigstid skal anses for en neutral Zone, der ikke, hverken direkte eller indirekte, kan gøres til Genstand for nogensomhelst Anvendelse, som staaar i Forbindelse med militære Operationer. I Tilfælde af, at en Krig maatte berøre Østersøen, skal det ikke desto mindre være Finland tilladt, for at sikre Respekten for Øgruppens Neutralitet, midlertidigt at udlægge Miner i dens Farvande og træffe de i saa Henseende strængt nødvendige maritime Forholdsregler, dog saaledes, at Finland straks giver Meddelelse desangaaende til Folkeforbundsraadet.

Artikel 7 indeholder de Bestemmelser, der skal sikre Konventionens *Effektivitet*, og henlægger Beslutningen derom til Folkeforbundets Raad.

De kontraherende Parter, deriblandt ogsaa Danmark, forpligter sig efter de i Konventionen fastsatte Regler til at bidrage til de Forholdsregler, som Folkeforbundsraadet træffer Beslutning om til Haandhævelse af Konventionens Bestemmelser.

I paakommende Tilfælde kan Garantimagterne enkeltvis eller i Forening henvende sig til Raadet, der i saa Fald opfordrer alle Garantimagterne til at tage Sæde i Raadet uden Hensyn til, om de er Medlemmer af Forbundet eller ej. Dog medregnes i dette Tilfælde ikke den Stemme, som afgives af Repræsentanten for den Magt, der sigtes for at have krænket Konventionen.

Som det fremgaar af ovenstaaende, medfører Konventionens Bestemmelser vel